

UZASADNIENIE

G. W. wystąpił z powództwem o zobowiązanie K. Przedsiębiorstwa (...). o.o. siedzibą w K. do złożenia oświadczenia woli o odpłatnym nabyciu od powoda prawa własności sieci wodociągowej stanowiącej „inwestycję i własność” powoda położonej „we wsi R. na działkach o nr ewid. gruntu (...)w obrębie R. gm. K.” „za kwotę 75 142,09 zł”.

(pozew k. 3-11)

Strona pozwana wystąpiła o oddalenie powództwa.

(odpowiedź na pozew k. 124-137)

Z kolei w piśmie procesowym złożonym w dniu 20 września 2018 roku strona powodowa oświadczyła, że cofa powództwo „co do kwoty 31.356,06 zł” oraz że podtrzymuje powództwo „co do kwoty 43.786,03 zł”. Powód oświadczył w tym samym piśmie, że powództwo dotyczy wodociągu o długości 201,91 metrów zaczynającego się na granicy działki nr (...) i kończącego na granicy z działką nr (...). Na rozprawie w dniu 12 października 2018 roku powód podał, że częściowe cofnięcie pozwu w wyżej wskazanym zakresie jest połączone ze zrzeczeniem się roszczenia w tej samej części.

(protokół rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 9-10 minuta; pismo procesowe powoda k.232, protokół rozprawy z 12 października 2018 roku, 4 minuta)

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 7 września 2020 roku umorzono postępowanie w zakresie, w jakim powód cofnął pozew.

(postanowienie k. 486)

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Przed 2014 rokiem G. W. sprzedał innym osobom działki gruntu o numerach ewidencyjnych (...) (B. i R. C. (1)), (...) (A. i M. W.), (...) (M. i K. B.) – wszystkie w obrębie R., położone przy drodze wewnętrznej łączącej się z ul. (...) w P..

G. W. podjął się zapewnienia tym działkom dostępu do wodociągu gminnego – na jego koszt zostały zainstalowane urządzenia wodociągowe łączące wyżej wskazane działki z wodociągiem gminnym biegnącym wzdłuż ul. (...) (znajdującym się po przeciwnej w stosunku do wyżej wymienionych działek stronie tej ulicy). Budowa tych urządzeń zakończyła się przed dniem 7 lutego 2015 roku.

Właściciele wyżej wskazanych działek gruntu po wykonaniu urządzeń wodociągowych, tj. w kwietniu 2015 roku, przekazali G. W. środki pieniężne w kwotach po 4293 zł.

Żadna z wyżej wymienionych osób (poza G. W.) nie zawarła następnie z pozwaną spółką umowy o dostawę wody. Umowę taką zawarł wyłącznie G. W.. Powód nie zawierał z wyżej wymienionymi osobami umowy o przeniesienie na nich prawa własności urządzeń wodociągowych lub o przelew roszczeń w stosunku do pozwanej spółki.

(zeznania świadka B. C. – protokół rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 46 i 49 minuta; zeznania świadka R. C. (2) – protokół rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 54 minuta – 1 godzina 1 minuta; zeznania A. W. - protokół rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 1 godzina 5 minuta, 1 godzina 7 minuta; zeznania M. W. - protokół rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 1 godzina 13 minuta – 1 godzina 16 minuta; zeznania świadka K. Ś. (1) - protokół rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 1 godzina 24 minuta; zeznania świadka M. B. protokół rozprawy z 12 października 2018 roku, 16-18 minuta; zeznania świadka K. B. protokół rozprawy z 12 października 2018 roku, 19 23 minuta; przesłuchanie powoda – protokół rozprawy z dnia 12 października 2018 roku 35 – 37 minut w związku z jego informacyjnymi

wyjaśnieniami - protokół rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 1 godzina 58 minuta – 2 minuta oraz 2 godzina 17 minuta – 2 godzina 18 minuta; kopie pokwitowań k. 245, 247, 253)

W dniu 19 marca 2012 roku pozwana spółka wydała dla powoda dokument zatytułowany „Warunki przyłączenia nr (...)” dla nieruchomości będącej działką ewidencyjną nr (...) w R.. W punkcie I.1 warunków podano, że celem umożliwienia dostaw wody niezbędne jest „wybudowanie przedłużenia odcinka sieci wodociągowej (...) w działce nr (...) (...) do wysokości działki (...) i sieci wodociągowej (...) w działce (...) wraz z przyłączami wodociągowymi”. W punkcie III.2 warunków podano, że wybudowana sieć i przyłącze wodociągowe pozostanie własnością odbiorcy.

(kopia warunków przyłączenia k. 66)

Działka o numerze (...) to wąska działka, na której znajduje się droga wewnętrzna dla innych działek umożliwiająca dostęp do ul. (...). Obecnie działka to opatrzona jest numerem (...).

(okoliczność niesporna, mapa do celów projektowych k. 78, wyrys z rejestru gruntów k. 265)

W dniu 2 lipca 2013 roku Starosta (...) Wschodni wydał na wniosek G. W. decyzję zatwierdzającą projekt budowlany i pozwalającą na budowę wodociągu na działkach o numerach ewidencyjnych (...) w obrębie P. oraz o numerach (...) w obrębie R..

(kopia decyzji k. 32, kopia projektu budowlanego k. 49 – 61)

Za wykonanie urządzeń wodociągowych Ł. K. wystawił dla powoda w dniu 8 grudnia 2014 roku fakturę VAT na kwotę 10.000 zł.

(kopia faktury k. 210, 450)

Ulica (...) w miejscowości P. jest drogą gminną. W 2013 roku prezes zarządu pozwanej spółki poinformował powoda o tym, że pozwana spółka wybuduje (przedłuży już istniejący) wodociąg gminny wzdłuż ul. (...) do wysokości, w której z ulicą tą łączyła się droga prywatna (wewnętrzna) należąca do powoda, a dalszą część urządzeń wodociągowych zaopatrujących w wodę należące do niego działki gruntu wybuduje powód.

(przesłuchanie T. S. w imieniu strony pozwanej – protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2018 roku, 3-4 minuta w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami, protokół rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 23 - 25 minuta)

Pozwana spółka w odpowiedzi na pisemne zapytanie właścicieli działki o numerze ewidencyjnym (...) (K. i M. B.) informowała ich w lutym 2014 roku o tym, że będzie realizować zadanie inwestycyjne polegające na budowie odcinka sieci wodociągowej na działkach o numerach (...) w obrębie P. (ul. (...)), natomiast budowa sieci wodociągowa na działkach o numerach (...) w obrębie R. („droga prywatna”) „leży po stronie właściciela drogi G. W.”.

(kopie pism k. 212, 230)

W dniu 27 marca 2015 roku pozwana spółka zawarła z powodem umowę o zaopatrzenie w wodę działek o numerach ewidencyjnych (...). W §2 umowy podano, że G. W. („odbiorca usług”) „jest właścicielem sieci wodociągowej i przyłączy”. W §3 umowy podano, że miejscem dostarczania wody jest zawór za wodomierzem głównym zainstalowany w studziencie wodomierzowej na działce nr (...). Sieć wodociągowa na działce nr (...) została określona w §4 umowy mianem „sieci wodociągowej – prywatnej”.

Na podstawie wyżej wskazanej umowy dostarczana jest powodowi woda z wodociągu gminnego gminy K..

(okoliczność niesporna, przyznana przez powoda – protokół rozprawy z dnia 27 listopada 2018 roku, 31 minuta, kopia umowy k. 175-177)

W dniu 14 kwietnia 2015 roku powód zawarł z pozwaną spółką pisemną umowę o odpłatnym przejęciu (za kwotę 5311,14 zł brutto) odcinka sieci wodociągowej o długości 36,18 metrów wybudowanego na działkach o numerach (...). Urządzenia te wcześniej pozwana spółka wykonała na zlecenie powoda na podstawie zawartej z nim w dniu 24 marca 2014 roku umowy o wykonanie odcinka sieci wodociągowej. Nastąpiło wzajemne potrącenie roszczeń stron wynikających z tych dwóch umów.

(kopia umowy k. 15-16, kopia umowy k. 17-18, oświadczenie k. 19)

Pozwana spółka przejęła na własność od powoda wyłącznie odcinek sieci wodociągowej między punktami oznaczonymi na mapie do celów projektowych sporządzonej w dniu 1 września 2011 roku przez J. S. numerami 1 i 3, odcinek wodociągu od numeru 3 do numeru 5 (studnia wodomierzowa) i dalej w stronę drogi wewnętrznej należącej do powoda i innych osób fizycznych nie został przejęty przez pozwaną spółkę.

(okoliczności niesporne, kopia mapy do celów projektowych k. 74, pismo procesowe pozwanego k. 355, oświadczenie powoda w protokole rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 2 godzina 4 minuta)

Wyżej przywołana umowa nie dotyczyła urządzeń wodociągowych opisanych w pozwie, posadowionych na koszt powoda na działkach ewidencyjnych gruntu o numerach (...) (poprzednio (...)) (poprzednio (...)). Co do tych ostatnich urządzeń pozwana spółka odmówiła zawarcia z powodem umowy o odpłatnym przejęciu ich na swoją własność.

(okoliczność niesporna)

Należy wskazać na to, że zeznania świadka K. Ś. złożone na rozprawie w dniu 3 września 2018 roku zawierają sprzeczność, gdyż początkowo świadek twierdził, że pozwana spółka przejęła od powoda odcinek sieci wodociągowej aż do studzienki wodomierzowej oznaczonej na wyżej przywołanej mapie z k. 74 numerem 5 (1 godzina 32 minuta protokołu), jednakże następnie przyznał, że pozwany przejął od powoda wyłącznie odcinek do punktu oznaczonego na tej samej numerem 3 (1 godzina 49 minuta) – co odpowiada zgodnemu co do tej okoliczności faktycznej stanowisku stron procesu (wyjaśnienia powoda, protokół rozprawy z dnia 3 września 2018 roku, 2 godzina 4 minuta).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że powód nie może wywodzić żadnych prawnie skutecznych roszczeń względem pozwanej spółki z jej pisma datowanego na 14 czerwca 2013 roku, którego kopię załączono do pozwu (k. 33), gdyż w piśmie tym pozwana spółka wyraźnie zastrzegła, że „wszystkie działania dotyczące budowy oraz odpłatnego przejęcia sieci wodociągowej (...) muszą być poprzedzone podpisaniem umowy regulującej zobowiązania Stron” – niesporne w niniejszej sprawie jest to, że do zawarcia tego rodzaju umowy pisemnej regulującej zobowiązania strona w zakresie dotyczącym wybudowania, pokrycia kosztów i następnie przejęcia na własność urządzeń wodociągowych opisanych w pozwie (tj. położonych na działkach o numerach ewidencyjnych wskazanych w pozwie) nigdy nie doszło. Powód nie wykazał w sposób wiarygodny tego, aby taka umowa została zawarta z pozwanym w formie ustnych „uzgodnień”. Wręcz przeciwnie, w wydanych dla powoda w marcu 2012 roku warunkach przyłączenia do sieci wyraźnie wskazano, że „wybudowana sieć i przyłączy wodociągowe pozostanie własnością odbiorcy”.

Również sam – przywołany w uzasadnieniu pozwu – fakt „konsultowania” z pozwaną spółką przebiegu inwestycji i obecności „pracowników Gminy przy budowie instalacji” (k. 6) nie rodzi żadnych roszczeń majątkowych po stronie powoda względem pozwanej spółki. Konieczność uzgadniania z pozwaną spółką jako gminnym przedsiębiorstwem przesyłowym pewnych kwestii technicznych wynikała bowiem z odrębnych przepisów o charakterze publicznoprawnym regulujących kwestie o właściwie technicznym charakterze (związane ze sposobem realizacji inwestycji budowlanej w postaci instalacji urządzeń wodociągowych) a nie z faktu zawarcia przez strony jakiegokolwiek umowy o charakterze cywilnoprawnym.

Jedyną podstawę prawną roszczenia powoda może stanowić nie jakakolwiek umowa stron lecz przepis ustawy, tj. art. 49 ust. 2 kodeksu cywilnego stanowiący o tym, że osoba, która poniosła koszty budowy urządzeń, o których mowa

w § 1 (tj. w szczególności urządzeń służących do doprowadzania lub odprowadzania płynów) i jest ich właścicielem, może żądać, aby przedsiębiorca, który przyłączył urządzenia do swojej sieci, nabył ich własność za odpowiednim wynagrodzeniem, chyba że w umowie strony postanowiły inaczej. Z żądaniem przeniesienia własności tych urządzeń może wystąpić także przedsiębiorca.

Należy uznać, że powód wykazał w toku postępowania, że poniósł koszty budowy urządzeń wodociągowych opisanych w pozwie i jest ich właścicielem. Z treści art. 49 §1 k.c. wynika, że należy wniosek, zgodnie z którym urządzenia przesyłowe (w szczególności wodociągowe) z chwilą ich fizycznego połączenia z siecią należącą do przedsiębiorstwa przesyłowego przestają być częścią składową nieruchomości, na której się znajdują i stają się samoistnymi rzeczami ruchomymi, które mogą być przedmiotem odrębnej własności i obrotu - mogą być więc przeniesione zarówno na rzecz przedsiębiorcy, jak i osoby trzeciej (por. wyrok SN z dnia 11 maja 2016 roku, I CSK 343/15). Sfinansowanie kosztów budowy urządzeń, które po fizycznym połączeniu z siecią przesyłową nie należą już do części składowych nieruchomości i są samoistnymi rzeczami ruchomymi, przesądza o tym, kto jest ich właścicielem. Legitymacja do dochodzenia przewidzianego w art. 49 § 2 zdanie pierwsze k.c. roszczenia o nabycie przez przedsiębiorstwo przesyłowe własności wspomnianych urządzeń przysługuje w pierwszej kolejności osobie, która poniosła koszty ich budowy i jest ich właścicielem (por. wyrok SN z dnia 10 kwietnia 2014 roku, IV CSK 521/13).

Za udowodnione w toku postępowania prowadzonego w sprawie niniejszej uznać należy to, że powód sfinansował (tj. poniósł w kwocie co najmniej 10.000 zł wynikającej z wyżej przywołanej faktury) koszty budowy urządzeń wodociągowych znajdujących się między punktem oznaczonym na mapie projektowej numerami 3 i 5 (studzienka wodomierzowa), tj. pod pasem drogi ul. (...) oraz dalej na działce wewnętrznej oznaczonej numerem (...), uprzednio nr (...) (k. 77-78) – w świetle wyżej przywołanych na skutek fizycznego połączenia tych urządzeń z gminną siecią wodociągową biegnącą po drugiej stronie ul. (...) (wzdłuż tej drogi) i poniesienia kosztów budowy urządzeń powód stał się ich właścicielem. Brak jest podstaw do przyjęcia, aby następnie przeniósł na inne osoby prawo własności tych urządzeń.

Zauważyć jednak należy, że zastosowanie wyżej przywołanego przepisu art. 49 ust. 2 Kodeksu cywilnego w sprawie niniejszej jest wyłączone z uwagi na treść stanowiących regulację szczególną przepisów ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jedn. Dz.U. z 2019 roku, poz. 1437).

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (tekst jedn. Dz.U. z 2019 roku, poz. 1437) przedsiębiorstwo wodociągowo-kanalizacyjne jest obowiązane zapewnić budowę urządzeń wodociągowych i urządzeń kanalizacyjnych, ustalonych przez gminę w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planach zagospodarowania przestrzennego. Przepis ustawowy w tym brzmieniu obowiązuje od 17 sierpnia 2005 roku, a poprzednia wersja – obowiązująca od wejścia w życie ustawy z 7 czerwca 2001 roku do 16 sierpnia 2005 roku – nie różniła się w sposób istotny. Z kolei art. 15 ust. 2 ustawy stanowi o tym, że realizację budowy przyłączy do sieci oraz studni wodomierzowej, pomieszczenia przewidzianego do lokalizacji wodomierza głównego i urządzenia pomiarowego zapewnia na własny koszt osoba ubiegająca się o przyłączenie nieruchomości do sieci – przepis ten obowiązuje w brzmieniu niezmienionym od dnia 14 stycznia 2002 roku.

Art. 15 ust. 2 wyżej przywołany jako przepis szczególny wyłącza stosowanie do przyłączy wodociągowych i kanalizacyjnych dyspozycji art. 49 ust. 2 k.c., gdyż przesądza o tym, że koszt budowy przyłącza do publicznej sieci wodociągowej wraz ze studzienką wodomierzową obciąża osobę ubiegającą się o przyłączenie do sieci publicznej, co tym samym wyklucza jakiegokolwiek roszczenie do gminy lub do gminnego przedsiębiorstwa przesyłowego o zwrot kosztów budowy urządzeń (tj. przyłącza i studzienki wodomierzowej) lub o odpłatne przejęcie prawa własności tych urządzeń.

Tej ostatniej kwestii natury prawnej strona powodowa nie kwestionowała, natomiast twierdziła, że urządzenia wodociągowe, których dotyczy jej roszczenie, nie są przyłączem w rozumieniu przepisów wyżej przywołanej ustawy

lecz częścią sieci wodociągowej przyłączoną do sieci obsługiwanej przez pozwaną spółkę jako przedsiębiorstwo przesyłowe.

Spór między stronami procesu w zakresie kwestii natury prawnej sprowadzał się zatem do tego, czy (i ewentualnie w jakim zakresie) urządzenia opisane w pozwie (tj. urządzenia położone między punktem oznaczonym liczbą 3 na mapie z k. 77 a końcowym punktem wodociągu na działce numer (...) oznaczonym na mapie z k. 78 symbolem H2 stanowią przyłączy wodociągowe lub ewentualnie wewnętrzną instalację wodociągową na działkach stanowiących własność lub współwłasność powoda czy też stanowią część sieci wodociągowej, która powinna podlegać odpłatnemu przejściu przez pozwaną spółkę.

W omawianej kwestii odwołać należy się do definicji przyłącza wodociągowego z art. 2 pkt 6 ustawy o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę – przepis ten (obowiązujący od daty wejścia w życie ustawy w styczniu 2002 roku) definiuje przyłączy wodociągowe jako odcinek przewodu łączącego sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym.

Podzielić należy pogląd wyrażony w orzecznictwie Sądu Najwyższego (uchwała składu 7 sędziów SN z dnia 22 czerwca 2017 r., III SZP 2/16), zgodnie z którym wyżej przytoczona definicja przyłącza wodociągowego nie zawiera elementów nawiązujących do granic nieruchomości gruntowej, wobec czego brak jest podstaw do przyjęcia, że przyłączem jest wyłącznie odcinek przewodu wodociągowego znajdującego się w granicach nieruchomości odbiorcy wody. Nie ma zatem podstaw normatywnych do przyjęcia, że odcinek przewodu wodociągowego łączącego instalację wewnętrzną w nieruchomości odbiorcy z siecią wodociągową, który jest zlokalizowany poza granicą nieruchomości należącej do podmiotu ubiegającego się o przyłączenie, nie jest przyłączem w rozumieniu prawa. Przyjąć należy pogląd odmienny, zgodnie z którym przyłączem wodociągowym w rozumieniu przepisów wyżej przywołanej ustawy jest przewód łączący sieć wodociągową z wewnętrzną instalacją wodociągową w nieruchomości odbiorcy usług na całej swojej długości (niezależnie od położenia tego przewodu względem granic nieruchomości odbiorcy wody). Jak wskazano w uzasadnieniu wyżej przytoczonej uchwały SN z dnia 22 czerwca 2017 roku, punktem początkowym przyłącza wodociągowego jest koniec istniejącej sieci wodociągowej, a punktem końcowym przyłącza jest wewnętrzna instalacja wodociągowa w nieruchomości odbiorcy usług wraz z zaworem za wodomierzem głównym, który to wodomierz stanowi ostatni (z perspektywy przyłącza i przepisów budowlanych) element instalacji zimnej wody doprowadzanej z sieci wodociągowej (por. uzasadnienie wyżej przywołanej uchwały). W świetle wyżej przywołanej definicji ustawowej zawór za wodomierzem głównym stanowi ostatni element przyłącza wodociągowego – od tego miejsca zaczyna się natomiast wewnętrzna instalacja wodociągowa odbiorcy wody z wodociągu gminnego.

W niniejszej sprawie niesporne jest to, że wodomierz główny znajduje się w studziencie wodomierzowej oznaczonej liczbą 5 na mapie z k. 77 akt sprawy – jest to wodomierz, który w zawartej przez strony w marcu 2015 roku umowie o dostawę wody oznaczony jest właśnie jako wodomierz główny – jest to miejsce dostarczania wody powodowi. W tej samej umowie znajdująca się już za zaworem za wodomierzem głównym część instalacji wodociągowej na działce nr (...) (obecnie (...)), tj. na działce, na której znajduje się wyżej opisana droga wewnętrzna, została określona mianem „instalacji prywatnej”. Uznać zatem należy, że w miejscu, gdzie znajduje się zawór za wyżej opisanym wodomierzem głównym, zaczyna się wewnętrzna instalacja powoda jako odbiorcy wody. W tych okolicznościach przyłączem wodociągowym jest zatem odcinek przewodu wodociągowego łączący wcześniej istniejącą po drugiej stronie sieć wodociągową gminy K. (wraz z odcinkiem wybudowanym i przyjętym przez pozwaną spółkę, tj. między punktami 1 i 3 na wyżej przywołanej mapie z k. 77 akt sprawy) z wyżej opisaną instalacją wewnętrzną, która zaczyna się w miejscu dostarczania wody, tj. za zaworem założonym bezpośrednio za wodomierzem głównym (w wyżej opisanej studziencie wodomierzowej – punkt 5 na mapie z k. 77). Odcinek przewodu wodociągowego biegnący m.in. w poprzek ul. (...) (pod jezdnią tej ulicy) od punktu 3 do punktu 5 na wyżej przywołanej mapie z k. 77, wraz ze studzienką wodomierzową i wodomierzem głównym, jest zatem przyłączem wodociągowym. Tym samym żaden z odcinków przewodu wodociągowego objętego pozwem nie stanowi sieci wodociągowej podlegającej odpłatnemu przejściu przez publiczne (gminne) przedsiębiorstwo przesyłowe, jakim jest pozwana spółka.

Dodać należy, że w omówionym wyżej stanie prawnym nie ma istotnego znaczenia to, że wraz z powodem współwłaścicielami działki gruntu nr (...) (na której znajduje się wyżej opisana droga wewnętrzna) są inne osoby fizyczne oraz to, że przewód ten pozwala na zaopatrywanie w wodę także tych działek gruntu położonych przy drodze wewnętrznej, których właścicielem nie jest powód (z pisma z k. 23 z uwzględnieniem mapy z k. 78 wynika, że działek takich jest siedem, a powód jest właścicielem 4 z nich, tj. działek o numerach (...), tj. działek położonych najdalej od ul. (...) – przewód wodociągowy kończy się na działce nr (...)). Wyżej przywołana definicja przewodu wodociągowego nie odwołuje się bowiem w żaden sposób do tego, własnością ilu osób jest nieruchomości zaopatrywana w wodę z publicznej sieci wodociągowej. Jak już wyżej wskazano, istotne jest położenie wodomierza głównego i zaworu bezpośrednio za nim, gdyż jest to miejsce, do którego dostarcza się wodę z wodociągu gminnego – za tym miejscem zaczyna się już instalacja wewnętrzna i nie ma tutaj istotnego znaczenia (z punktu widzenia przedsiębiorstwa przesyłowego), czy jest ona własnością jednej czy wielu osób oraz czy posadowiona jest na nieruchomości będącej własnością jednej czy wielu osób. Z kolei przyłączem jest odcinek przewodu łączący tak rozumianą instalację wewnętrzną z publiczną siecią wodociągową – w okolicznościach niniejszej sprawy jest to odcinek przewodu biegnący pod jezdnią ul. (...), zakończony studzienką wodomierzową z wodomierzem.

Zaznaczyć trzeba, że w wyżej przywołanych kwestiach nie ma decydującego znaczenia treść decyzji Starosty (...) Wschodniego o lokalizacji inwestycji celu publicznego (k. 67-68), gdyż decyzja ta jest wydawana dla potrzeb zachowania wymogów prawnych dotyczących zagospodarowania przestrzennego a nie przesądza o kwestiach natury cywilnoprawnej, ani też o tym, jaka część przewodu wodociągowego stanowi przyłącze wodociągowe.

Zaznaczyć należy również, że o tym, czy dane urządzenie wodociągowe jest przyłączem, instalacją wewnętrzną odbiorcy czy częścią sieci wodociągowej przedsiębiorstwa przesyłowego w żaden sposób nie może przesądzać użycie jednego z tego rodzaju wyrażeń w dokumentacji o charakterze technicznym (np. w projekcie budowlanym czy warunkach przyłączenia do sieci) – jest to bowiem kwestia o charakterze prawnym, której dokumentacja techniczna w żaden sposób przesądzać nie może.

Z powyższych względów powództwo podlegało oddaleniu w całości. Na podstawie art. 98 §1 k.p.c. zasądono od powoda jako strony przegrywającej proces na rzecz pozwanego zwrot kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 5400 zł. Na podstawie art. 84 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 roku, poz. 300) należało zwrócić stronom niewykorzystane zaliczki uiszczone na poczet wynagrodzenia biegłego.